

Sygn. akt IV Ca 1518/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Małgorzata Truskolaska-Żuczek (spr.)

Sędzia SO Beata Błaszczyk

Sędzia SO Paulina Wawrzynkiewicz

Protokolant sekr. sądowy Katarzyna Kowal

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. J.

przeciwko M. J.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 23 lutego 2015 r., sygn. akt I C 518/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od Z. J. na rzecz M. J. kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Beata Błaszczyk Małgorzata Truskolaska-Żuczek Paulina Wawrzynkiewicz

Sygn. akt IV Ca 1518/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo Z. J. skierowane przeciwko M. J. o zapłatę kwoty 4.147,20 zł stanowiącej równowartość kwoty 1.000 euro w przeliczeniu na walutę polską według średniego kursu euro na dzień 29 października 2012 r. z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 lipca 2012 r. do dnia zapłaty (pkt 1), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2) oraz postanowił, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa (pkt 3).

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwanego M. J. łączyła z jego bratem W. J. (ojcem powoda) ustna umowa, na podstawie której ojciec powoda pożyczył pozwanemu w drugiej połowie 2005 roku w U. kwotę 1.000 euro. W. J. w ciągu 10 dni od udzielenia pożyczki odwiedził pozwanego w jego domu, gdzie pozwany w obecności swojej żony E. J. zwrócił bratu

pożyczkę w kwocie 4.000 zł, co stanowiło równowartość 1.000 euro. Spadek po zmarłym W. J. na podstawie ustawy nabyli żona K. R. i syn Z. J. w 1/2 części każde z nich.

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadka E. J., która w logiczny i spójny sposób opisała okoliczności związane ze zwrotem pożyczki przez pozwanego. Sąd nie dał zaś wiary zeznaniom G. S. w zakresie, w jakim twierdziła, że pozwany z pożyczkodawcą ustalili, iż pozwany zwróci pożyczkę do rąk powoda oraz że pożyczka nie została zwrócona. Za wiarygodne uznał jedynie twierdzenia świadka, zgodnie z którymi pozwany i pożyczkodawca przy zawarciu umowy nie ustalili terminu jej zwrotu oraz że pożyczkodawca nie zwracał się do pozwanego o zwrot pożyczki. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda jedynie co do tego, że o umowie pożyczki dowiedział się od matki, a także, że nie wie, czy pożyczka została zwrócona. W pozostałym zakresie zeznania powoda uznał za chaotyczne i niespójne.

Sąd przytoczył treść art. 720 § 1 kc. Wskazał, że w niniejszej sprawie ustna umowa pożyczki doszła do skutku. Powód nie udowodnił jednak, że pożyczka miała zostać zwrócona do jego rąk, pozwany udowodnił zaś, że zwrócił pożyczkę ojcu powoda w 2005 roku, co skutkowało oddaleniem powództwa. O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc.

W złożonej apelacji powód zaskarżył wyrok w całości wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kwoty 4.147,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lipca 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach za obie instancje.

Skarżący zarzucił naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznanie, że pożyczka została zwrócona przez pozwanego ojcu powoda w przeciągu 10 dni od jej udzielenia oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i wybiórczą ocenę dowodów oraz pominięcie części zeznań świadków i powoda w zakresie, w jakim były sprzeczne z zeznaniami świadków zawnioskowanych przez pozwanego i samego pozwanego; art. 233 kpc poprzez dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków oraz treści ustnej umowy pożyczki z pominięciem reguł interpretacyjnych wynikających z treści art. 65 kc, skutkiem czego Sąd błędnie ustalił, że pożyczka została zwrócona, zamiast właściwego ustalenia, że pożyczka nie została zwrócona, a miała zostać zwrócona do rąk powoda; art. 231 kpc poprzez przyjęcie faktu zwrotu pożyczki przez pozwanego ojcu powoda za ustalony bez dostatecznej podstawy, tzn. gdy fakt ten nie jest potwierdzony zebraniem materiałem dowodowym; art. 233 § 1 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmowę wiarygodności i mocy dowodowej znacznej części zeznań G. S. i wyjaśnień powoda, chociaż ich zeznania są logiczne, wzajemnie się uzupełniają i nie stoją w sprzeczności z istotną częścią materiału dowodowego zebranego w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że pożyczka została zwrócona, jak również, że zwrot pożyczki miał nastąpić do rąk ojca powoda; art. 233 § 1 kpc przez dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części, tj. zeznań świadka K. R., z których jednoznacznie wynika, że pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki, czego jednak nie uczynił; art. 233 § 1 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego pominięcie okoliczności, że nawet gdyby uznać, że pożyczka miała zostać zwrócona ojcu powoda, to powód i tak wykazał legitymację do występowania w procesie.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną przez ten Sąd ich prawną ocenę – i przyjmuje je za własne.

We wniesionej apelacji powód nie przedstawił żadnych argumentów mogących podważyć zasadność zaskarżonego orzeczenia w zakresie naruszenia przepisów postępowania. Poczynienie skutecznego zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 kpc musi zmierzać do wykazania, że dokonana ocena jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Takich zarzutów brak w apelacji powoda. Sąd Rejonowy nie wykroczył poza granice uprawnienia przyznanego mu w art. 233 § 1 kpc. Zaznaczyć należy, że nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Apelacja zawiera w istocie jedynie polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego zmierzającą do wykazania, że pożyczka nie została zwrócona ojcu powoda.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, że powód nie udowodnił, by w umowie pożyczki strony ustaliły, iż jej zwrot nastąpi do jego rąk, pozwany wykazał natomiast, że zwrócił pożyczkę ojcu powoda w 2005 roku.

Podkreślić należy, że z wyjaśnień powoda, złożonych podczas rozprawy w dniu 11 września 2014 r. (k. 168) wynika, iż jego wiedza o udzielonej pozwanemu pożyczce pochodzi od matki G. S.. Powód wskazał jednocześnie, że nie wie, czy pożyczka została zwrócona, czy też nie. G. S. zeznała zaś, że „nie słyszała, żeby ta kwota została zwrócona” (k. 138). W apelacji powód podnosił, że jego matka G. S. po rozwodzie utrzymywała kontakt z byłym mężem W. J. i mieszkała z nim po sąsiedzku, w związku z czym wiedziałaby o zwrocie pożyczki, gdyby do tego doszło. Nie ulega jednak wątpliwości, że w/w okoliczności nie świadczą o tym, że pożyczka nie została W. J. zwrócona. Sąd Rejonowy słusznie wskazał, że G. S. nie prowadziła z byłym mężem gospodarstwa domowego i nie musiała być poinformowana o zwrocie pożyczki.

Podobnie ocenić należy podnoszone w apelacji okoliczności związane ze wsparciem finansowym, którego udzielali sobie wzajemnie bracia W. J. i M. J.. Nie jest możliwe ustalenie na tej jedynie podstawie, że nie doszło do zwrotu pożyczki będącej przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie.

Zaznaczyć należy ponadto, że powód wskazał, iż dowiedział się o pożyczce, kiedy skończył 18 lat i chciał kupić samochód (k. 169). Wyjaśnienia powoda w tym zakresie są jednak sprzeczne z twierdzeniami pozwu, a także zeznaniami matki powoda G. S., która wskazała, że pozwany obiecał oddać pożyczkę w dniu pogrzebu ojca powoda (k. 3, 138).

Ponadto w pozwie wskazano, że strony zawierając umowę pożyczki ustaliły, iż jej zwrot nastąpi na rzecz powoda. Z zeznań świadka G. S. nie wynika jednak, by ustalenia takie poczyniono istotnie już w dniu udzielenia pozwanemu pożyczki. Świadek zeznała, że „[W. J.] nie wzywał brata [pozwanego] do zwrotu pieniędzy, nie wiem kiedy konkretnie, ale ustalili, że pieniądze zwróci też po jego śmierci, jak syn będzie potrzebować” (k. 138). Sąd Rejonowy trafnie uznał zatem, że wyjaśnienia powoda, a także znaczna część zeznań G. S., jako niespójne i nielogiczne, nie mogły zostać uznane za wiarygodne, w związku z czym nie było możliwe przyjęcie na ich podstawie, że w istocie nie doszło do zwrotu kwoty pożyczki W. J.. Podzielić należy również dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zeznań świadka K. R.. Świadek wskazała, że „mąż [W. J.] wspominał o pożyczce cyklicznie, było to w ciągu kilku lat” (k. 153) – należy mieć jednak na uwadze, że pożyczka będąca przedmiotem niniejszej sprawy udzielona została w drugiej połowie 2005 roku, a W. J. zmarł już w dniu 02 stycznia 2007 r.

Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że na uwzględnienie zasługują spójne i logiczne twierdzenia pozwanego, który wskazywał, że zwrócił kwotę 4.000 zł W. J., co potwierdziła również jego żona E. J. (k. 139).

Na marginesie jedynie wskazać należy, że Sąd Rejonowy nie kwestionował w niniejszej sprawie legitymacji czynnej powoda – uwzględnienie powództwa nie było możliwe z uwagi na to, że pozwany wykazał, iż zwrócił pożyczkę W. J..

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc postanowił oddalić apelację jako niezasadną [punkt I sentencji]. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zapadło na mocy art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490) – [punkt II sentencji].

Beata Błaszczyk Małgorzata Truskolaska-Żuczek Paulina Wawrzynkiewicz